

Mas Avencó i Molí de l'Avencó

Tagamanent

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Barri de l'Avencó.
Emplaçament Al costat dret de la Riera d'Avencó, abans del Pla de Llobins.

Coordenades:

Latitud: 41.76497
Longitud: 2.25971
UTM Est (X): 438466
UTM Nord (Y): 4623946

Classificació

Número de fitxa 08276 - 52
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Conjunt arquitectònic
Estil / època: Medieval Modern Contemporani
Segle XI-XX
Estat de conservació Bo
Notes de conservació: Ha estat restaurada.
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Productiu
Titularitat Privada
Titular: Ref. cad.: 000900DG32D028
Fitxes associades:

[El pi de l'Avencó](#)

Autoria de la fitxa Anna M. Gómez
Data de registre de la fitxa: dv., 23/03/2001 - 01:00

Descripció

L'edifici conegut com a mas Avencó forma una estructura de planta rectangular amb cos afegit en forma de L. Aquesta construcció està composta per planta baixa i dos pisos, amb les seves dependències. La coberta de la casa és a doble vessant i de tèula aràbiga. La façana principal conserva una estructura simètrica, amb un arc de mig punt adovellat a la porta principal, lleugerament desplaçada i amb una petita finestra al costat. La tècnica constructiva utilitzada es basa en petits carreus de pedra local de Tagamanent i de la zona de la riera d'Avencó, ben escairats i de dimensions petites que es disposen en filades regulars amb un lligat d'argamassa; els angles d'aquesta construcció han estat acabats amb carreus de pedra local vermella disposats en filades alternants (horitzontal i vertical) constituïnt un reforç a l'estructura i un element decoratiu de caire arquitectònic recurrent. Són múltiples les reformes documentades d'aquesta casa, totes les obertures del cos principal han estat, en un moment o altre reparades i es podria parlar d'un primer moment on només hi hauria una estructura rectangular, possible torra, on s'hi van anar afegint la resta de cossos. La varietat arquitectònica de les solucions a finestres i portes també es significativa. Aquestes obertures solen aparèixer emmarcades amb lloses rectangulars, de dimensions variables i més o menys treballades; dues d'aquestes finestres presentaran una mica de repís inferior, una de les quals amb data del XIX. Dues obertures més presentaran una solució de finestra geminada (una bipartita i l'altre tripartita) amb una cronologia de segles XVI i XVII. Sobre la façana s'hi pot veure un arrebossat de diferents moments cronològics; un dels quals (documentat sobre la porta adovellada) presenta una figuració geomètrica de carreus resseguits en blanc. El molí de l'Avencó és un edifici annexat al mas Avencó, constituïnt una unitat arquitectònica de difícil diferenciació. Es tracta d'una construcció de planta i dos pisos.

Observacions:

Part de l'estructura original ha estat modificada per albergar l'actual restaurant de les Alzines. A la petita esplanada al costat de la casa s'hi poden observar diversos fragments de dimensions considerables de les pedres de molí que haurien funcionat amb aquest molí. En concret es tracta de tres peces, de dimensions variables, que conserven el forat central de l'encaix i algun tipus de tractament incís de la superfície.

Història

Mas que apareix inventariat com a casa de camp, en l'acta de consagració de l'església de Sant Martí del Congost (898), dins les donacions d'Emmo, filla de Guifré el Pilós. La casa estava separada del molí, i en un moment cronològic indeterminat s'uniren les dues edificacions. S'aprecien diferents llindes inscrites amb les dates de 1627 i 1770 i es pot dir que l'estructura del mas data, principalment, del segle XVI. També hi ha una rajola situada en un angle de l'edifici que diu: "districte 2 Fagamanenet". Tant el mas com el molí d'Avencó els trobem ben documentats a finals del segle XII. El topònim apareixerà sota diferents grafies; Davancon (XII), Avanco (fogatge de 1515), na Vanco (fogatge 1553) i més recentment Abancó (1861). Topònim que està directament relacionat amb la riera i el nom de la mateixa.

El molí d'Avencó surt esmentada com a domini dels Aimeric, una peça de terra situada a Sant Cebrià de la Móra, propietat del Mas Codina de dita parròquia; aquest molí té fitxa pròpia. **MOLÍ:** Lligat al Mas Avencó, Al mas Avencó hi havia dos molins d'aigua, donada la seva proximitat a la riera d'Avencó, un per moldre blat i un altre per molinar voldó i escorça. Tot i que la primera documentació històrica sobre el mas Avencó, és del 898; no serà fins el 1042, que apareix el molí propiament dit. Es tracta d'un document on Sunifred dit Carles, ven a Sunyer, a la seva esposa Elvira i als seus fills una tercera part d'un molí que ell mateix havia edificat i el reg, amb totes les eines que li pertanyen i una peça de vinya situada a la parròquia de Santa Maria de Tagamanent, per set sous i mig. En el capbreu de 1669-1670, el molí estava sota el domini dels Aimeric, mostrant la seva annexió al mas Avencó. El conjunt moliner de l'Avencó fou molt important en les activitats econòmiques dels pagesos de la contrada. La funció de molta quedà abandonada en un moment indeterminat d'època moderna. Una carta precària del 1751 esmenta les possessions: un molino arinero cito

en esta parroquia de Tagamanent y tres pozos de hielo citos muy contiguos al expressado molino, para el curso de cuyo molino, y uso de otros pozos toma el agua por medio de resclosa, y cequia del arroyo o riera llamada vulgarmente Avancó en el distrito llamado Llubinar". I serà a partir d'aquest moment que es documentarà extensament el comerç del glaç amb una cronologia d'època moderna fins entrada l'època contemporània.

Bibliografia

Arxiu de la Corona d'Aragó, pergami 8, Jofre I. Arxiu Can Dachs de la Garriga. GARCIA-PEY, E. (1998). Tagamanent. Recull de noms de cases i de lloc. Ajuntament de Tagamanent. p. 24, 160. IPEC-Montseny (1998) n.2452-2453. OLIVER, J. (1994). "4 pergamins inèdits del segle XI relatius al terme de Tagamanent" a Tagamanent, n.34. GARCIA-PEY, E. (1998). Tagamanent. Recull de noms de cases i de lloc. Ajuntament de Tagamanent. p. 45. OSONA, A. (1893). Guia itinerària de les muntanyes del Montseny, p. 221. PUIGFERRAT, C. (1996). "Aiguafreda segons el Capbreu 1669-1670" a Temes Aiguafredencs VI, p. 59.

